



Η ενασχόληση των παιδιών με πολλές διαφορετικές δραστηριότητες ακόμα και αν δεν είναι συμβατές με την ηλικία τους, έχει ... σαν αποτέλεσμα μια επίπλαστη ωριμότητα που τελικά τα αφήνει ακάλυπτα συναισθηματικά στη μετέπειτα ζωή τους.

Κι ενώ οι γονείς βιάζονται να δουν τα παιδιά τους μεγάλα, έστω και μέσα από διαδικασίες που τελικά τα καθλώνουν σε διαρκή ανωριμότητα, από την άλλη, προσπαθούν, ώστε αυτά να μη στεναχωρηθούν ή ζοριστούν.

Επαναλαμβάνουν συστηματικά την επιταγή «μη μου στεναχωριέσαι» στους νέους, φροντίζουν για αυτούς πριν από αυτούς, δεν τους χαλούν χατίρι, τους παρέχουν όλο και πιο πολλά υλικά αγαθά, τείνουν να απορροφούν και κρύβουν την ενδεχόμενη οικογενειακή θλίψη, σπεύδουν να βρουν οι ίδιοι τη λύση των νεανικών προβλημάτων.

Οι γονείς εκπαιδεύουν με τον τρόπο αυτό τα παιδιά σε μία ψεύτικη αίσθηση προσωπικής αδυναμίας κι ανωριμότητας. Συναισθήματα, όπως αυτά του πόνου, της θλίψης, της απελπισίας, της στεναχώριας μοιάζουν απαγορευμένα στη ζωή και τείνουν να αποτελούν ένδειξη αδυναμίας. Σε συναισθηματικό επίπεδο τα παιδιά καλούνται τελικώς να μην αισθάνονται, προκειμένου να μην λυγίσουν ή πονέσουν.

Η «γυάλα της ευτυχίας», που μέσα της τοποθετούν οι γονείς τα μικρά παιδιά, για να μην πονέσουν ή πληγωθούν και η προσπάθεια κουκουλώματος της θλίψης είναι μια καταστροφική διαδικασία. Η αγωνιώδης γονεϊκή επίκληση «μη στεναχωριέσαι» απευθύνεται σε εκείνον που την διατυπώνει. Στην πραγματικότητα λέγεται: «μη στεναχωριέσαι, πέρνα καλά, γιατί δεν αντέχω δυσάρεστες καταστάσεις». Με τον τρόπο αυτό τα παιδιά αναπτύσσονται με υπερπροστασία και άγχος, διδάσκονται να κρύβουν ή να αρνούνται τη θλίψη και τον πόνο στη ζωή, καθλώνονται σε ανώριμες σχέσεις και επιζητούν μάταια φροντίδα. Κι άρα, κι αυτή η ψεύτικη επιταγή της εποχής του «don't worry, be happy» καταλήγει και αυτή να συμβάλει στην ενήλικη ανωριμότητα των νέων.

Και εν τέλει, το αποτέλεσμα συχνά είναι το αντίθετο, αφού με όλα τα παραπάνω συνδέεται και η καταθλιπτική διάθεση σε παιδιά κι εφήβους, η οποία αυξάνεται με ρυθμό μεταδιδόμενης νόσου. Οι νέοι δυσκολεύονται να αντλήσουν ικανοποίηση από την καθημερινή τους ζωή. Νιώθουν κουρασμένοι, γκρινιάζουν έντονα, εκφράζουν δυσθυμία και διασκεδάζουν με τρόπο ψυχαναγκαστικό και τραγικά μοναχικό. Δε μπορούν εύκολα να χαρούν και δείχνουν να απολαμβάνουν δραστηριότητες με έντονο το στοιχείο της αυτοκαταστροφικότητας. Η στέρηση της χαράς και της απόλαυσης τείνει να αποτελέσει

## Η ΥΠΕΡ-ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΒΛΑΠΤΕΙ ΨΥΧΙΚΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Πέμπτη, 02 Φεβρουάριος 2012 18:08 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 02 Φεβρουάριος 2012 18:32

---

αφόρητη πραγματικότητα, ενώ η απογοήτευση και η μελαγχολία αποκτούν νόημα και αξία στις νεανικές καρδιές.

ΠΗΓΗ: [kxghellas.gr](http://kxghellas.gr)